paa, og hvorvidt han derefter finder sig foranlediget til at stride ind, og deels er der ogsaa en anden Ting at bemærke, den nemlig, at, fordi den samme Bekjendtgjørelse ikke atter kan komme frem, efterat den er bleven forbudt af Politimesteren, saa kan den dog komme frem, saasnart den fremtræder i en anden Form, idetmindste naar den fremtræder i en Form, som maa siges at indeholde væsentlige Forandringer. Det forekommer mig altsaa, at vi med fuldstændig Sikkerhed kunne imødesee, at efter denne Bestemmelse ville i Fremtiden vore Aviser blive overfyldte med fremmede Lotteriplaner. Vi vide jo Alle, i hvilken Grad de fremmede Lotterier stræbe at trænge ind her i Landet, hvorledes de paa enhver mulig Maade søge at skaffe sig Indgang; de benytte jo vort Postvæsens Hjælp i en ganske overordentlig Grad, uagtet de Omkostninger, som dermed ere forbundne, ikke ere saa ganske ubetydelige, og aabner man dem nu en ny Adgang til endogsaa paa en lettere Maade at fremsætte deres Tilbud, vil den naturligviis blive benyttet; derom kan der, forekommer det mig, ikke være mindste Tvivl. Hvad nu paa den anden Side de Betænkeligheder angaaer, som man har reist imod den tidligere Affattelse af Lovens Bestemmelser, da forekomme de mig at være af meget liden Betydning. Det kan jo ganske vist være, at en Annonce er affattet saaledes, at man ikke kan see, at den angaaer noget forbudt Lotteri; men hvad vil Følgen deraf være? Den vil være den, at den Vedkommende ikke kan straffes for Optagelsen. Efter vor Straffelovgivnings Grundsætninger bliver man ikke straffet for en Handling, som man efter alle foreliggende Omstændigheder har god Grund til at anse for lovlig. Nei, man bliver kun straffet i det Øieblik, det er klart og tydeligt, at Vedkommende med Loven i hænde har maattet kunne indsee, at det var en forbudt Handling, han begik. Derfor forekommer det mig, at de Betænkeligheder, man har havt med Hensyn til Vanskeligheden for Redacteurerne ved at afgjøre, hvilke Annoncer de kunne optage eller ei, have meget Lidt at betyde. Er det meget tvivlsomt, om de bør optage en saadan Annonce, gjøre de bedst i at lade det være, indtil de have skaffet sig Underretning om, hvorvidt de kunne gjøre det; men, have de ikke havt nogen fornuftig Grund til at antage, at Bekjendtgjørelsen angik noget Forbudt, ville de sandelig ikke senere blive straffede, selv om det maatte vise sig, at Tanken dermed egentlig har været at anbefale et Prænielaan eller Deslige. Jeg skulde derfor for mit Vedkommende anbefale det af den ærede Forslagsstiller stillede Ændringsforslag.

Qvistgaard: Det meget ærede Udvalg har atter ved denne Leilighed ikke turdet anbefale det foreliggende Lovforslag. Vi vide jo Alle . . . .

Formanden: Det er kun Ændringsforslaget, der er under Forhandling.

Qvistgaard: Ja, saa skal jeg opsætte, hvad jeg har at sige.

Tobiesen: Det har været mig af største Interesse at høre den Udtalelse, som nu fremkom fra det ærede kongevalgte Medlem (Ussing) angaaende Forstaaelsen af § 5, og navnlig af det Stykke af Paragraphen, som Ændringsforslaget vedrører. Efter denne Bestemmelse vil Sagen jo være stillet saaledes, at, naar vedkommende Politimester gjør sin Pligt, naar han altsaa er opmærksom paa saadanne Bekjendtgjørelser og tilholder Vedkommende at holde op med at indføre dem i sit Blad, saa vil Følgen deraf blive, at den vedkommende Redacteur, hvis han ikke vil rette sig efter det givne Tilhold, strax vil finde paa at omgaae Loven ved en Omredaction af Bekjendtgjørelsen. Man vil altsaa stille Politimesteren, hvem man, efter hvad den høitagtede Finantsminister yttrede, igjennem et Circulaire fra Justitsministeriet vil tilholde at sætte en Stopper paa saadanne Bekjendtgjørelser, i den Grad blot, at man ligefrem igjennem Loven vil anvise Befolkningen at omgaae Bestemmelsen og tirre — for at